

Sygn. akt I C 246/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: staż. Martyna Suplewska

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powoda J. K. kwotę
  - a. 11.128,33 złotych (jedenaście tysięcy sto dwadzieścia osiem 33/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:
    - 5.169 złotych (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt dziewięć) od dnia 4 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty;
    - 5.959,33 złotych (pięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dziewięć 33/100) od dnia 3 września 2015 roku do dnia zapłaty;
  - b. 1.776 złotych (tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. obciąża pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 628,76 złotych (sześćset dwadzieścia osiem złotych 76/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 246/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 marca 2014 r. powód J. K., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 4 800 zł tytułem niewypłaconej części odszkodowania z tytułu uszkodzeń pojazdu marki (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, kwoty 369 zł tytułem kosztów wykonania prywatnej ekspertyzy na zlecenie powoda wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2013 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 10 czerwca 2013 r. miała miejsce kolizja drogowa w której uszkodzony został samochód stanowiący własność powoda. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwaną. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powodowi kwotę 5 255,65 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Pozwana odmówiła wypłaty

odszkodowania za sporządzoną ekspertyzę. W ocenie powoda wypłacona kwota jest zaniżona i nie odpowiada ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu.

/pozew k. 2 – 4/

Odpis pozwu został doręczony pozwanej dnia 3 kwietnia 2014 r.

/potwierdzenie odbioru przesyłki k. 25/

W piśmie z dnia 17 kwietnia 2014 r. pełnomocnik (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. wskazał, że podmiot wskazany w pozwie jako pozwany nie istnieje i wobec tego wniósł o odrzucenie pozwu. W razie zaś prawidłowego oznaczenia przez powoda pozwanego wniósł o oddalenie pozwu w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanej wskazał, iż pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady oraz, że nie ma żadnych przyczyn dla których dla naprawy starego, zużytego pojazdu miałyby zostać użyte nowe części oryginalne z logo producenta pojazdu. Dochodzone przez powoda roszczenie uwzględniające koszt naprawy przy użyciu nowych części oryginalnych z logo producenta pojazdu jest niezasadne i znacząco zawyżone. Uwzględnienie odszkodowania w kwocie dochodzonej przez powoda spowodowałoby przewyższenie wysokości kompensowanego uszczerbku w aktywach majątkowych poszkodowanego ponad rzeczywistą szkodę wyrażającą się w kosztach naprawy starej i zużytej rzeczy.

/odpowiedź na pozew k. 30 – 32/

Pismem z dnia 23 kwietnia 2014 r. pełnomocnik powoda sprostował oznaczenie pozwanego wskazując, iż pozwanym jest (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W., zaś z punktu widzenia prawa materialnego powód prawidłowo wybrał i pozwał podmiot, przeciwko któremu przysługuje mu roszczenie, a jedynie nieprawidłowo go oznaczył.

/pismo z dnia 23.04.2014 r. k. 39 – 40/

Pismem złożonym na rozprawie dnia 4 sierpnia 2015 r. powód J. K. rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 10 759,33 zł tytułem niewypłaconej części odszkodowania z tytułu uszkodzeń pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, kwoty 369 zł tytułem kosztów wykonania prywatnej ekspertyzy na zlecenie powoda wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lipca 2013 r., o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz rozliczenie kosztów nieuiszczonej opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa w orzeczeniu kończącym postępowanie na zasadzie art. 130³ § 2 k.p.c. Pismo zawierające rozszerzenie powództwa zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego dnia 2 września 2015 r.

/pismo k. 112 – 113, protokół rozprawy z dnia 5.08.2015 r. k. 114 – 115, pismo z dnia 3.9.2015 r. k. 117/

Pełnomocnik pozwanego nie uznał powództwa również w jego rozszerzonej części.

/pismo z dnia 3.09.2015 r. k. 117/

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2015 r. wydanym na rozprawie Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny, umorzył postępowanie wywołane wnioskiem o odrzucenie pozwu.

/protokół rozprawy z dnia 18.11.2015 r. k. 121/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 czerwca 2013 r. miała miejsce kolizja drogowa w której uszkodzony został samochód stanowiący własność powoda. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwaną.

/bezsporne/

W wyniku wypadku samochód powoda doznał uszkodzenia prawego przodu samochodu, reflektora prawego, błotnika przedniego prawego, zderzaka oraz elementów wzmocnień części wewnętrznych. W samochodzie nie było zamienników.

Pokrywa przednia silnika oraz błotnik przedni prawy były wcześniej naprawiane. Przed wypadkiem części przewidywane następnie do naprawy były częściami oryginalnymi.

/protokół rozprawy z dnia 5.09.2014 r. k. 49 – 50/

W toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 5 255,65 zł.

/bezsporne, decyzja z dnia 5.07.2013 r. k. 7/

Powód zlecił (...) sp. z o.o. Biuru Licencjonowanych (...) w Ł. wykonanie prywatnej ekspertyzy, której koszt wyniósł 369 zł brutto.

/faktura VAT nr (...) k. 8/

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda, przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części zakupionych w sieci dealerskiej z logo BMW wyniósłby w dacie szkody 17 061,99 zł brutto. Analogiczny koszt naprawy samochodu powoda dla warunków autoryzowanej stacji obsługi BMW w Ł. wyniósłby 19 409,24 zł brutto. Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda przy zastosowaniu dostępnych części alternatywnych o jakości analogicznej jak z logo BMW wyniósłby w dacie szkody 16 014,98 zł brutto. Naprawa pojazdu dokonana przy użyciu dostępnych części alternatywnych o jakości analogicznej jak z logo BMW umożliwiła przywrócenie do stanu poprzedniego sprzed szkody bez uszczerbku dla jego wartości.

W wyniku uszkodzenia samochodu powoda na skutek kolizji z dnia 10 czerwca 2013 r. nie nastąpiła utrata jego wartości handlowej.

Jedyną częścią nieoryginalną (bez logo producenta pojazdu) zamontowaną w pojeździe był wahacz przedni przedniego koła. Pojazd nie był serwisowany w (...) po sprowadzeniu go do kraju. Nosił również przed szkodą ślady napraw blacharsko – lakierniczych w obszarze pokrywy przedniej, błotnika przedniego prawego oraz drzwi przednich prawych. Po szkodzie błotnik przedni prawy oraz pokrywę przednią wymieniono na oryginalne używane, zaś drzwi przednie prawe nie zostały uszkodzone w kolizji.

/opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego W. S. k. 59 – 94/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności zaś w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. S.. Biegły w ocenie Sądu sporządził kompletną i fachową opinię, odpowiadającą na zagadnienia wskazane przez Sąd w tezie dowodowej. Wobec powyższego Sąd przyznał wiarę opinii uznając ją za pełnowartościowe źródło wiedzy specjalnej w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził uzupełniającego odszkodowania za szkodę majątkową w postaci uszkodzenia pojazdu marki BMW, jakiej doznał w wyniku wypadku z dnia 10 czerwca 2013 r. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując dochodzone przez powoda roszczenie o uzupełnienie odszkodowania do kwoty uzasadniającej naprawę pojazdu przy użyciu nowych części oryginalnych. Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było zatem w istocie ustalenie wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie do treści art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamiennych powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby poszkodowanego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego III CZP 85/11).

Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesądający o tym, iż szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak SN w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Sąd ustalił całkowitą wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w oparciu o opinię biegłego sądowego W. S., przy użyciu dostępnych części alternatywnych o jakości analogicznej jak z logo BMW. W ocenie Sądu naprawa pojazdu dokonana z użyciem części nowych alternatywnych o jakości analogicznej z logo BMW umożliwiła przywrócenie samochodu do stanu poprzedniego sprzed szkody bez uszczerbku dla jego wartości, a więc stanowiła naprawienie całej szkody. Jak zostało wyżej wskazane, wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego obejmują koszt nowych oryginalnych części zamiennych, jeśli ich użycie było konieczne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonemu przedmiotowi waloru stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu go do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11). W ocenie Sądu części alternatywne o jakości analogicznej jak z logo BMW zapewniają przywrócenie pojazdowi walorów technicznych, estetycznych i funkcjonalnych.

Wskazać również należy, iż żadna ze stron postępowania nie zakwestionowała opinii biegłego ani w zakresie kosztów części zamiennych przyjętych przez biegłego ani też w zakresie przyjętej stawki za roboczogodzinę.

Do oceny, iż dokonanie naprawy z użyciem części nowych alternatywnych o jakości analogicznej z logo BMW umożliwiło przywrócenie do stanu poprzedniego sprzed szkody bez uszczerbku dla jego wartości zdaje się przychylić również powód rozszerzając powództwo właśnie z uwzględnieniem kwoty niezbędnej do dokonania takiej naprawy.

Uwzględniając wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 5 255,65 zł Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 10 759,33 zł tytułem odszkodowania za koszt naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dodatkowo Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 369 zł tytułem odszkodowania za poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy mającej na celu ustalenie należnej wysokości odszkodowania dzielając w pełni stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 24/04, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie ubezpieczyciela konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.).

Sąd uznał, iż roszczenie w zakresie kwoty dochodzonej już w pozwie, tj. 5 169 zł stało się wymagalne od dnia następującego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, albowiem powód nie wykazał, aby wcześniej wzywał pozwaną do wypłaty odszkodowania w oznaczonej stricte wysokości. Roszczenie zatem stało się wymagalne z chwilą powzięcia przez pozwaną wiadomości o żądaniu powoda i jego zakresie, to jest od dnia następującego po doręczeniu odpisu pozwu w zakresie kwoty 5 169 zł, oraz od dnia następującego po doręczeniu pozwanemu odpisu pisma zawierającego

rozszerzenie powództwa, tj. od dnia 3 września 2015 r. w zakresie kwoty 5 959,33 zł i od tych dat zasądził odsetki ustawowe orzekając jak w punkcie 1. a. sentencji wyroku.

W pozostałej części, tj. w zakresie żądania zasądzenia odsetek od całego roszczenia w rozszerzonej wysokości od dnia 5 lipca 2013 r., Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

O kosztach postępowania poniesionych przez strony Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwany przegrał postępowanie w całości, wobec czego powinien zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty postępowania w łącznej kwocie 1 776 zł. Na kwotę tę składają się opłata od pozwu w wysokości 259 zł, wynagrodzenie biegłego w kwocie 300 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1 200 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda została ustalona w oparciu o § 6 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 ze zm.). Na tej podstawie Sąd rozstrzygnął jak w punkcie 1. b. sentencji wyroku.

O kosztach tymczasowo wyłożonych z kasy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. (t.j. Dz.U.2014.1025 ze zm.) o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążając nimi pozwanego, jako przegrywającego postępowanie w całości. Do kosztów tych należą kwota 330,76 zł tytułem częściowego wynagrodzenia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz 298 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 3. sentencji wyroku.